

lingerne nogen uoverstigelig Vansteligbed, om man i Stedet for at sætte Maximumgrændsen til 15 Procent havde sat den til 20 Procent, behøver jeg neppe heller at sige. Jeg hævder altsaa paa det Bestemteste, at det er den samme Sag, og det erode Thing kan neppe være uvidende om at, hvis det Lovforslag, der var indbragt af Regjeringen, var kommen til Forhandling paa en naturlig Maade, vilde der netop efter denne Sags Bessaffenbed paa den ene Side fra Regjeringens Side være gjort Alt, hvad Regjeringen kunde gjøre for at give Loven et saa retfærdigt og billigt Indhold som muligt, medens det paa den anden Side er klart, at Regjeringen ikke paa nogen Maade vilde paadrage sig Skylden for, at den forhindrede at det, som kunde komme frem ved Overenskomst mellem Rigsdagens to Afdelinger, kom de Paagjældende til Gode. Den erode Rigsdagsmand, i Anledning af hvis Foredrag jeg nu udtaler mig, kom atter tilbage til, at Regjeringen ikke havde udtalt sin Mening om Sagen. Jeg gjentager atter og atter, at Regjeringen først og fremmest ved Lovforslagets Indbringelse, tydelig nok har udtalt sin Mening og erklæret sig villig til Sagens Behandling. Det erode Flertal affaar Forhandlingen; senere optoges den samme Sag. Det var netop, mener jeg, det største Bevis paa Regjeringens Smpbekommen, at den saae bort fra den tidligere Beslutning og ikke gjorde nogen formel Indsigelse mod Sagens Behandling paa Finantsloven, paa samme Tid, som jeg fremhævede de dermed forbundne Misligheder, og paa samme Tid, som jeg udtryffelg hævdede — hvad der i og for sig ikke behøvedes — men hvad jeg dog gjorde, for at der ikke fra Landstthinget skulde kunne gjøres Regjeringens nogen Bebreidelse i saa Henseende, at Landstthinget havde fuldstændig Frihed til at overveie Sagen saavel i formel Henseende som i Henseende til Indholdet af det Lønningstillægsforslag, der nu foreligger. Dette altsaa med Hensyn til den enkelte Sag. Jeg skal til Slutning kun sœie et Par Bemærkninger til, hvad der nu allerede ligger længere tilbage i Forhandlingerne, nemlig nogle Ytringer af den erode Ordfører. Jeg vil da sige, at naar den erode Ordfører ikke synes at have nogen klar Bevidsthed om, hvad der maatte sigtes til, den Gang jeg talte om, at man havde paatvunget Regjeringen en Opgave, saa maa jeg sige, at jeg ikke troede, det let kunde misforstaaes. Erode Medlemmer behøver blot at gaa 10 eller 10½ Maaned, eller saalænge det nu er, tilbage i Tiden, og de ville da vide, at det erode Medlem, som er Ordfører, foreslog Finantslovens Forkastelse, da den stod paa det Stadium, den nu staar paa; den Gang blev Forslaget forkastet. Senere fandt der Valg Sted, Rigsdagen samledes, og der fremkom da et Forslag om at standse Finantsloven ved første Behandling. Nu blev der Flertal for denne Fremgangsmaade. Derpaa fandt der en Opløsning Sted, Folkethinget traadte atter sammen,

og Finantslovsforslaget foreligger nu til 3die Behandling. Jeg har ikke hørt Tale om noget Forslag om Finantslovens Forkastelse nu, og det burde da vel, naar man saaledes erindrer, hvad der har fundet Sted i Mellemtiden fra Mai f. A. til nu, ikke være undgaet den erode Ordførers Opmærksomhed, at der virkelig er foregaaet noget ret Mærkeligt, som staar i umiskjendelig Forbindelse med den Opgave, der blev paatvunget Regjeringen. Den erode Ordfører er vistnok i det Hele stensynligt gaaet ud fra en Misikjendelse af Tingenes virkelige Stilling; han har aabenbart misikjendt, at de Meningsforskjelligheder, som kunne være tilstede, ikke ere mellem nogle Enkelte og et stort Flertal i Folket, men at der er meget forskjellige Meninger i Landet om de forskjellige Spørgsmaal, og at det, hvorom det gælder, derfor er den offentlige Menings nærmere Udvikling, Noget, hvortil der skal længere Tid, end man ofte tror. Den erode Ordfører var altsk hurtig til at stille en Kamp om en Forandring i vor Forsatning i Udsigt. Jeg har for megen Kjærlighed til vor Grundlov, saaledes som den har udviklet sig gennem hele vort offentlige Liv, til at jeg saa hurtigt og let skulde indlade mig paa saadanne Betragtninger om Grundlovsforandringer.

Wille: Inden jeg skrider til mit egentlige Emne, vil jeg dog henstille til det erode Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), om det virkelig skulde være ham en saa fuldstændig fremmed og fjern Tanke, at den egentlige Jordring til Regjeringen skulde være den, at „sætte Landstthinget Stolen for Døren“. Er det aldrig foresaldet i den erode Rigsdagsmands Praxis, at han har fremhævet, at det netop var Opgaven, naar man havde opnaaet en Overensstemmelse i politisk Henseende mellem Folkethinget og Regjeringen, saa at tvinge Landstthinget til at modtage den? Og er det aldrig foresaldet i den erode Rigsdagsmands Praxis, at han, særlig med Hensyn til enkelte Elementer i Landstthinget, nemlig Embedsmændene, har anset det for hensigtsmæssigt, at udøve et saa stærkt Tryk paa dem, at det bliver en lempelig Betegnelse derfor, naar man kalder det, at „sætte Landstthinget Stolen for Døren?“ — Jeg maa tilstaa, at i mange Henseender er det Resultat, som nu er fremgaaet af den Finantslovsforhandling, som nu har fundet Sted, overrassende, og at man ikke skulde have dannet sig den Forestilling endog, jeg vil sige, for en fjorten Dage à tre Uger siden, at der skulde kunne komme til at foreligge en saadan Finantslov som den, der nu nærmer sig til Betagelse. Om dette vil blive med stor Majoritet, eller om vi atter her skulle gaa frem efter den ganske nye parlamentariske Praxis, som igaar blev anbefalet af den erode Ordfører, ved et Forslag, som Finantsudvalgets Flertal havde anbefalet, nemlig, at vi vel skulde passe omhyggelig paa,